

Twée mannen die falen

be standaard (B) 30/10/01

D A N S

Van onze medewerker
Elke Van Campenhout

„*Weak dance strong questions*”, nog op 2,
3, 8 en 9 november, Kaaitheaterstudio's,
02/201 59 59, www.kaaitheater.be

MAASMECHELEN — *Weak dance strong questions* speelt zich af in een open ruimte, met grote ramen aan één kant. De tribune vormt een halve cirkel. De dansruimte is onopgesmukt: geen belichting, geen decor.

Jonathan Burrows en Jan Ritsema komen op, in een comfortabele broek en een T-shirt. Burrows heet het publiek welkom, vertelt hoe lang de voorstelling zal duren en waarschuwt de mensen op de laatste rij dat ze hun stoelen best niet te ver naar achteren schuiven. De kussens worden herverdeeld, er worden er extra uitgedeeld. Een ongewone aanvang voor een ongewone voorstelling.

Jan Ritsema is een regisseur die pas op zijn vijftigste zijn eerste stappen op de dansvloer waagde. Jonathan Burrows is een choreograaf die zijn lichaam op en top beheerst. Ze leerden elkaar kennen als docenten op de dansschool Parts, en zagen dat hun werk gelijklopende ontwikkelingen doormaakte.

Op het podium staan ze naast elkaar, ogenschijnlijk zonder enige band. Ritsema staat daar in een onwennig lichaam, dat zich telkens opnieuw verbaast over een nieuwe houding of een beweging. Hij lijkt verscheurd tussen zijn lichaam en de beweging. Zo goed en zo kwaad mogelijk probeert hij ze op elkaar af te

stemmen. Maar zijn lijf kan zich niet overgeven aan de beweging, het stottert, het botst op de eigen beperkingen.

Het is een ode aan het niet-virtuoze, aan de kwetsbaarheid. Het mooie is dat het lichaam tegelijk weigert om een bepaalde beweging uit te voeren en er toch naar verlangt om zich er goed bij te voelen.

Naast hem staat Burrows, de danser. Hij beweegt precies en licht, gaat tegen alle verwachtingspatronen in. Hij werkt geen enkele aanzet uit, vervangt hem telkens door een andere en legt die op zijn beurt lam.

De bewegingen vormen een eindeloze, onvoorspelbare stream of consciousness. Het publiek heeft geen enkel houvast. Burrows en Ritsema zijn hier niet meer dan vragende lichamen. Nergens geven ze een antwoord. Ze rusten niet, ze zijn voortdurend in staat van verandering. Hun ongemakkelijkheid is bijna tastbaar. De spanning tussen beide lichamen is een voortdurende bron van conflict.

„You see two men failing”, zegt Burrows over de voorstelling. En toch is dit geen experiment om het experiment. Ze maken geen lange neus naar het publiek, maar vragen hen, met een occasionele glimlach, om mee te zoeken. Ze weigeren een compromis met elkaar of met de beweging, ze willen zich niet laten leiden door wat esthetisch of bevredigend zou kunnen zijn.

Weak dance strong questions zet pertinente vragen op de scène, over alle elementen van het choreografische proces, over voorstellingen, over de verwachtingspatronen van de maker en de kijker. Zonder pretentie, en met een intense betrokkenheid.